

"Není to jednoduché. Říkal někdo, že to má
být jednoduché?"

Práva k provozování tohoto díla
zastupuje občanské sdružení DILIA,
divadelní a literární agentura

Vznik inscenace podpořilo
Město Karlovy Vary

kalous

zvuk • světla • pódia

tel 608 979 795

mail: kalous.info@seznam.cz

podporuje divadlo Dagmar

Program vydalo Divadlo Dagmar

Per Olov Enquist
SVRŽENÝ ANDĚL

Per Olov Enquist SVRŽENÝ ANDĚL

(scénická koláž ze stejnojmenného románu)

překlad: Zbyněk Černík
úprava: Hana Franková

dramaturgie: Petra Kohutová
režie a výprava: Hana Franková
technická spolupráce: Tomáš Zika
Jan Hnilička

světla, zvuk: František Skoták

Osoby a obsazení:

On, Pasqual Pinon a K.
Pavel Liška

Ona, Marie a K.-ova žena
Nad'a Pajanková

Chlapec
Jan Hnilička

Ruth Berlauová a Helen Portitzová
Hana Franková

Albatros
Magdaléna Hniličková

39. premiéra Divadla Dagmar
Komorní scéna "U" Karlovy Vary
15. ledna 2004

Po její smrti dostal Lent podivný, morbidní nápad. Najal si profesora Sokolova, odborníka na mumifikaci a pokračoval v přerušném turné. Julia byla vystavena jako předtím. Nyní však nezpívala ani netančila. Namísto toho její srstí porostlý obličej nezúčastněně zíral ze skleněné vitríny. Přesto však přitahovala návštěvníky stejně jako dříve. Možná ještě více, neboť teď s ní bylo vystaveno i mrtvé novorozeně.

O několik desítek let později se v Mnichově na „antropologické“ výstavě objevila žena, kterou reklama označovala za Juliinu sestru. Zenora měla hustý plnovous a celé její tělo, kromě prsů, prý bylo pokryto hustými chlupy. Její obličej měl podivuhodně mužské rysy. Nicméně se ozval jeden její příbuzný a podle jeho informací vousatá žena nebyla Juliina příbuzná a Zenora nebylo její pravé jméno. Jmenovala se Marie Bartelsová a byla dcerou obchodníka z Karlových Varů...

(podle knihy F.Drimmera „Velmi zvláštní lidé“)

Otázka pro P.O.Enquista

- Narodil jste se ve Västerbottenu, kraji, který je až na samém severu Švédska, poměrně daleko od hlavního města. Dá se říct, že je to jakási provincie, která ovšem navzdory nízké hustotě obyvatelstva sehrála a dosud hraje významnou roli ve švédské literatuře. Myslíte, že je to jenom náhoda, nebo se dá literární plodnost tohoto kraje nějak vysvětlit?

No, já si myslím, že to není jenom náhoda. Je to velmi starý kraj a je už od pradávna obydlený. A také je velmi izolovaný. Dochází tam ke sňatkům mezi příbuznými. Tamější vesnice jsou izolované v lesích, lidé se tam žení a vdávají navzájem mezi sebou a z toho vznikají zvláštní lidé: někdy spisovatelé, někdy idioti, někdy obojí. Je to taky velmi religiózní prostředí. ... Byl jsem vychován v duchu toho, že člověk nesmí chodit do kina, nesmí se jít podívat na nějaký film, nesmí do divadla, hrát karty, nesmí pít alkohol. Celkem vzato to znamená zákaz úplně všeho. Takže je to poměrně takové nelehké prostředí. Když dítě vyrůstá v tomto prostředí, setkává se s otázkami, jako například „co je dobro a zlo, hřích a vina“, „co je smysl života“, „co je...“. No, prostě se základními existenciálními otázkami. A na ty potom nachází odpovědi v bibli. Jsou to velmi dobré otázky. Když se někdo má stát spisovatelem, tak je dobré, když se s takovými otázkami setkává už jako dítě. Pak se jimi možná bude zabývat i nadále.

Per Olov Enquist
foto: Ulla Montan